

پندرائگن

(کتاب چهارم)

ویروس واقعیت

نویسنده: دی. جی. مک هیل

مترجم: ویدا اسلامیه

کتابسرای قندیس

بیوی بیانیه را در میان اینها امتحن و دلکش کنند که آنها می‌باشد
هر چیزی که لهی آن غذا نمی‌شود و لذت‌گیری نمی‌کند، نیز رژیمی نمی‌باشد و با
آنکه این روزی کسی بی‌رژیم است، (فیشر کی اینستیتیو تکنولوژی ریچام) آنچه می‌تواند اینجا و پس از
آن را بخواهد، و می‌تواند اینها را از این اینجا بخواهد، عین آنکه می‌تواند اینکه نیز نباشد و
در این میان سفره‌های مختلف و هم‌چنین در نازدی مسابقاتی‌ها معرفی شده‌اند اینکه اینها
همچنان اینکه اینها اگر باعث شوند که این اینها را بخواهند، آنها خوبی خواهند داشت و اینکه اینها
برای این اینها از این اینها
نمی‌باشد هر چند هم رنگی این اینها این اینها این اینها این اینها این اینها این اینها این اینها

زمین دوم

مارک دایمند^۱ برای ماجراجویی آماده بود.
او پانزده سال اول عمرش را در کنار گود، به تماشای افراد دیگری گذرانده
بود که همه‌ی خوشی‌های زندگی را داشتند. اما این سبک زندگی برایش قدیمه‌ی
شده بود. دیگر از ماندن در حاشیه‌ی زندگی خسته شده بود، از بازیچه‌ی دست
هر کس و ناکسی شدن و به ویژه از این آرزو که هر کسی غیر از خودش باشد، خسته
شده بود. اما حتی خود مارک هم باید این را می‌پذیرفت که بیرون آمدن از گرداب
نابهنجاری که از بدو تولد در آن فرو رفته بود کار چندان آسانی نبود.

وقتی نوزادی بیش نبود، والدینش او را از خانه بیرون نمی‌بردند چرا که به هر
چیزی غیر از هوا حسیاست داشت. در طول سه سال، فقط یک بار در مسابقات
بیس‌بال در گوشه‌ی زمین قرار گرفت چون یک بار در اثر ضربه‌ای، عینکش

پیچ و تاب می خورد و شهر کوچک شان، استونی بروک^۱ (کانکتیکات^۲) را دور می زد. هیچ اهمیتی نداشت که به ندرت چیزی صید می کردند. آن چه مهم بود دور شدن از زندگی روزمره و وقت گذرانی با هم بود. آنها مثل اغلب پسرها، درباره‌ی دخترها و ورزش صحبت می کردند و هم چنین درباره‌ی معلم‌هایی که می خواستند سر به تنشان نباشد. اما افکارشان را نیز با هم در میان می گذاشتند و درباره‌ی سفر به جاهای مختلف و هم چنین درباره‌ی مسایل آینده با هم حرف می زدند.

هر دوی آنها انگار همیشه می دانستند چه موقع دیگری نیاز به تشویق و چه موقع نیاز به اردنگی دارد. بایی غیر از مارک هیچ پسر خوش فکر و خلاق دیگری سراغ نداشت. از نظر مارک هم بایی تنها وسیله‌ی ارتباط او با قیه‌ی دنیا بود. هر دو می دانستند هر قدر هم زندگی هایشان پر فراز و نشیب شود، دوستی و صمیمیت‌شان برقرار خواهد ماند.

اما خبر نداشتند که در پانزدهمین زمستان عمرشان، بایی و کل خانواده‌اش به طور اسرارآمیزی ناپدید می شوند. تحقیقات گسترده‌ی پلیس محلی به جایی نرسید. به راستی به هیچ جانز سید. گویی خانواده‌ی پندراغن به طرز سحرآمیزی از صفحه‌ی روزگار پاک شده بود.

ولی مارک از حقیقت امر با خبر بود.

می دانست بایی کجا رفته است اما خبر نداشت چه بر سر بقیه‌ی اعضای خانواده‌اش آمده است. او با دایی اش پرس^۳ رفته بود که مسافر شود. بایی پندراغن و دایی اش از طریق معبری به نام ناودان پرواز کرده بودند که آنها را به قلمروهای عجیب و دور دستی می رساند تا به مسافران دیگر بپیوندند و با شیطانی به نام سنت دین مقابله کنند. در طول یک سال و نیمی که بایی از آن جا رفته بود، جلوی جلوگیری از انهدام قلمرویی قرون وسطایی به نام دندارن فعالیت کرده بود، جلوی انتشار سمی را گرفته بود که می توانست کل جمعیت قلمرویی به نام کلرال را به

شکسته بود. از دخترها می ترسید اما در این زمینه مشکل زیادی برایش پیش نمی آمد چون بیشتر دخترها به او توجهی نشان نمی دادند. آنها از کسی که یکسره هویج می جوید (برای تقویت بینایی اش)، در جلوترین ردیف کلاس می نشست (چون همیشه همه‌ی پاسخ‌های درست را می دانست) و موهای ژولیده‌ی به هم چسبیده‌اش همیشه طوری بود که انگار حمامش دیر شده بود، خوششان نمی آمد.

نه، مارک به هیچ وجه زندگی جالب و قابل توجهی نداشت. اما اکنون که پانزده سال داشت، تصمیم گرفته بود که تغییری ایجاد کند. آماده بود که از فرصت استفاده کند و زندگی جدیدی را آغاز کند که سرشار از ماجراجویی و هیجان باشد. چرا؟

چون دوستی صمیمی به نام بایی پندراغن^۱ داشت.

آنها از دوران مهدکودک با هم دوست بودند هر چند که از نظر خیلی‌ها از زمین تا آسمان با هم فرق داشتند. بایی ورزشکار و شوخ طبع بود و همه از هم نشینی با او لذت می بردن. مارک آرام بود و موقع راه رفتن، یکسره پایش به این طرف و آن طرف گیر می کرد و سکندری می خورد. اما این فقط ظاهر ماجرا بود. مارک و بایی علايق مشترکی داشتند و چیزهای مورد علاقه‌شان همیشه همان چیزهای متداولی نبود که بچه‌های دیگر عالی و بی نظیر می دانستند. آن دو عاشق فیلم‌های قدیمی آبوت و کاستلو^۲، موسیقی دهه‌ی هشتاد، غذاهای تایلندی و داستان‌های جیمز باند^۳ (داستان‌های اصلی، نه فیلم‌هایش) بودند. از جوک‌های مشابهی به خنده می افتادند. آنها یک گروه موسیقی تشکیل دادند اما بایی به زور می توانست گیتار بزند و مارک فقط مجموعه‌ای از طبل‌های قدیمی داشت. هیچ کدام‌شان نمی توانستند بخوانند. کارشان افتضاح بود. گروهشان از هم پاشید.

آن دو ماهیگیری در کنار رودخانه‌ی کوچک شهرشان را دوست داشتند، که